

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1821/2024
15.11.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Добриле Страјина и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник адвокат Иван Савић из ..., против тужене Републике Србије, Министарство одбране, коју заступа Војно правобранилаштво, Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4950/23 од 14.12.2023. године, у седници одржаној 15.11.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4950/23 од 14.12.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4950/23 од 14.12.2023. године.

Одбија се захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 521/20 од 24.11.2022. године ставом првим изреке дозвољено је преиначење тужбе. Ставом другим изреке усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде штете по основу разлике између инвалидске пензије коју тужилац прима и зараде коју би остварио да је радио на свом радном месту као официр за период од 02.03.2017. године до 31.07.2021. године исплати износ од 1.574.932,92 динара, односн појединачне месечне износе одређене у овом ставу изреке са законском затезном каматом почев од доспелости сваког појединачног износа до исплате. Ставом трећим изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 244.761,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4950/23 од 14.12.2023. године ставом првим изреке одбијене су као неосноване жалбе тужиоца и тужене и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке одбијени су захтеви тужиоца и тужене за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију на основу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, због погрешне примене материјалног права.

Одредбом члана 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23-други закон) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачења права (посебна ревизија).

Предмет тражене правне заштите о коме је одлучено побијаном пресудом је накнада штете у виду исплате разлике између инвалидске пензије коју тужилац прима и плате коју би остварио да је радио код тужене, односно да није пензионисан услед рањавања у ратној операцији. Нижестепени судови су оценили да је тужбени захтев тужиоца основан пошто су на конкретно утврђено чињенично стање применили релевантне одредбе материјалног права, те по оцени Врховног суда нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене у смислу члана 404. став 1. ЗПП будући да се у овој парници не одступа од судске праксе и правних схватања у истој или битној сличној чињеничној и правној ситуацији као што је конкретна. У судској пракси јасно је разграничена разлика између ренте као будуће штете која се утврђује на дан пресуђења и досуђује за убудуће и накнаде штете због изгубљене зараде услед неспособности за која је наступила пре утужења (што је конкретан случај), те је применом члана 404. став 2. ЗПП одлучено као у ставу првом изреке. Указивање у ревизији на непотпуно и нетачно утврђено чињенично стање није разлог за изјављивање посебне ревизије.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у овој врсти спора, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП према коме ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужбу ради накнаде штете тужилац је подне 02.03.2020. године, а вредност предмета спора је 1.574.932,92 динара, те како је реч о износу који не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија тужене није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Трошкови ревизијског поступка на име ангажовања пуномоћника адвоката за састав одговора на ревизију тужиоцу нису били потребни у смислу одредбе члана 154. Закона о парничном поступку. Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу

трећем изреке донео применом одредбе члана 165. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**